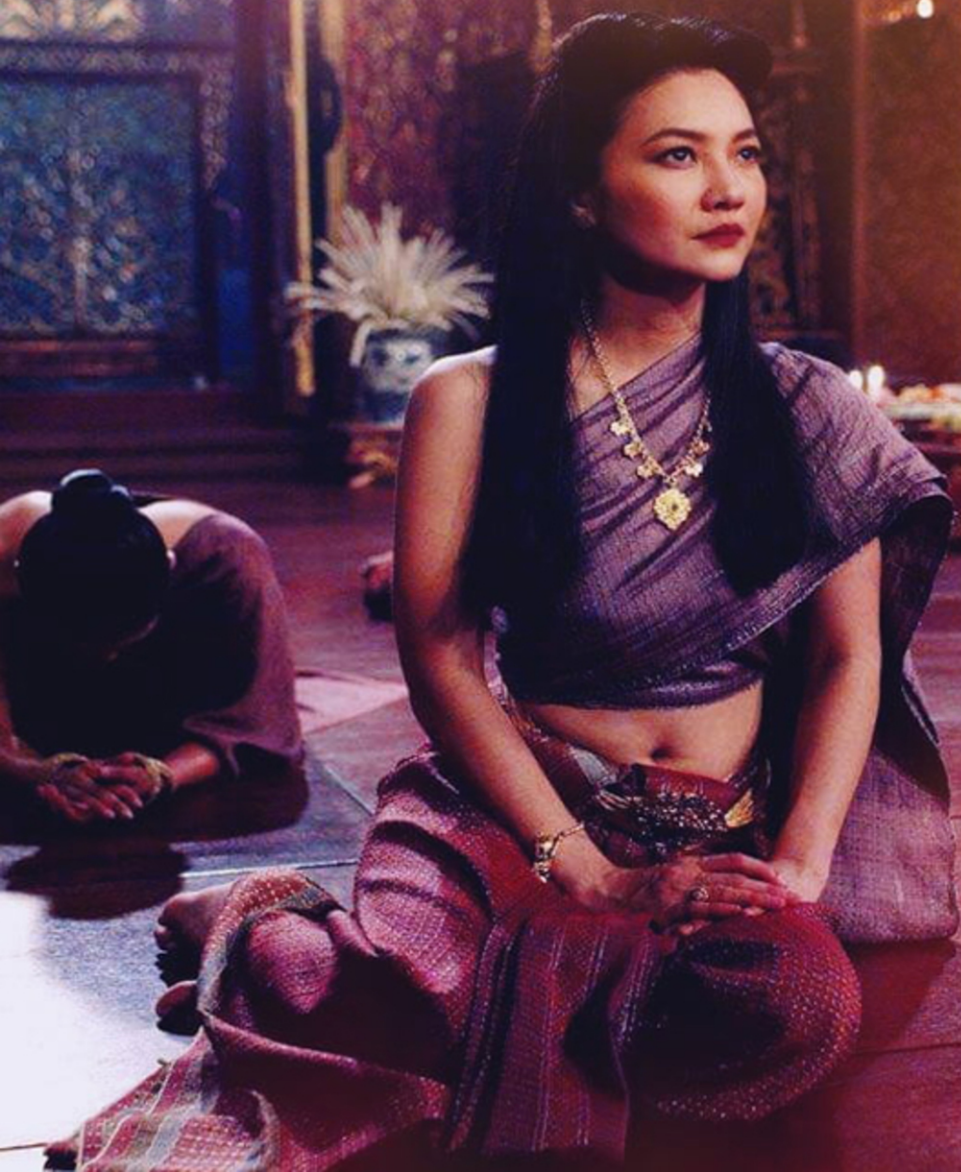

Phra Suphankalaya

င ကျန် သင်

Phra Suphankalaya (ဖရောဆုပန်ကလျာ)

ရန်သူနယ်မြေအတွင်းကို ရောက်ရှိနေပြီဆိုသည့် အသိက နှလုံးသွေးတို့ ကို တဒိတ်ဒိတ်ခုန်စေသည်။ ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအများက သူမကို အကဲခတ်လျက် ရှိကြပြီး အချို့က လေးစားအားကျသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်သည်။ ။ အချို့ကလည်း သိပ်ပြီး နှစ်လိုဟန်မရှိသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်ကြသည်။ ။

"ဟဲ့ ရှင်အေးတို့ ရှင်စာတို့ . . . လာကြည့်ကြစမ်း ယိုးဒယားမင်းသမီးတဲ ဟဲ့"

"အမလေးလေး လှလိုက်ပါဘိခြင်း အရုပ်မလေးအတိုင်းပါပဲလား"

"အလိုတော် ဒီလိုကျွန်သဘောက်မများ ညည်းတို့ ပဲ အကောင်းလုပ်ပြီး ကြည့်၊ ကျုပ်ကတော့ မကြည့်သေးဘူး"

"ကျွန်သပေါက် မဟုတ်ပါဘူးအေရဲ့၊ နန်းကျဘုရင်ရဲ့ သမီးတော်ပါ"

"အို ဘာပဲပြောပြော နန်းကျပြီဆိုမှ တော့ ကျွန်တွေပဲပေါ့ဟဲ့"

လမ်းနံဘေးရှိ အမျိုးသမီးများ ထံမှ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်မြင်ပြောဆိုနေသံတွေကို ကြားနေရသည်။ ။ သူ့အကြောင်း ဝေဖန်ပြောဆိုနေမှန်း သိသော်လည်း ဘာတွေ ပြောနေကြသည် လဲ ဆိုတာ ကိုတော့ ကလျာ နားမလည် . . . ထို့ကြောင့် ကလျာသည် ထိုအမျိုးသမီးတို့ ၏ စ

ကားသံများကို လျစ်လျူရှုရင်း လက်ထဲမှ သေတ္တာ ငယ်လေးကိုသာ ကျစ်
ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိလေ၏။

ဇာတိမြေ . . . ဟုတ်ပါသည် ။ ထိုသေတ္တာငယ်လေးထဲတွင် ကလျာ
တို့ တိုင်းပြည်မှ မြေဆီမြေသား အချို့ကို ထည့်သွင်းထားသည် ။ ဒီတစ်
သက် ပြန်လည်ရောက်ရှိနိုင်ဖို့ မသေချာတော့သည့် မွေးရပ်မြေအား
ကလျာ ဒီမြေမှုန်လေးများကိုသာ ကြည့်ရင်းနှင့် သာ အလွမ်းဖြေရတော့
မှာ ပဲမဟုတ်လား။

နောက်ပြီး ခရီးထွက်လာခဲ့သည် မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်နီးပါးရှိပြီမို့
မွေးရပ်မြေကို လွမ်းဆွတ် တမ်းတစိတ်ကလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ပေါ်
လာရသည် ။

ရတနာဆင်ပြောင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်စံမြန်းနေရသော်လည်း မိမိကို
ယ်မိမိ ဘုရင့်သမီးတော် တစ်ပါး အဖြစ် ခံစား၍ မရခဲ့။ နှစ်နိုင်ငံ
ချစ်ကြည်ရေးအတွက် ပို့လွှတ်လိုက်သည့် ဓားစာခံမ တစ်ယောက် သို့တ
ည်းမဟုတ် အရောင်းအဝယ် အတွက် အသုံးချခံလိုက်ရသည့် ဒင်္ဂါးတစ်
ပြား အဖြစ်သာ ခံစားနေမိသည် ။

နောက်ပြီး ဖမားတို့ သည် အင်မတန် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသည့် လူမျိုး
များ ဖြစ်ကြောင်း ဆီကို ရေကဲ့သို့ ချိုးနိုင်သည် အထိ ပြည့်စုံကုံလုံကြ
ကြောင်း ဖမားနန်းတော်ကြီး ဆိုလျှင်လည်း အလွန်မြင့်မားသည့် ကျွန်း
တိုင်လုံးကြီးများ ဖြင့် တည်ဆောက်ထားပြီး ရွှေစင်ရွှေသားရုပ်ကြွများ
ကနုတ်များ ဖြင့် အလှဆင်ထား ကြောင်း စသည် တို့ ကို ဆွန်ဒက်မဲဖု
ရား၏ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေအဖြစ် ကလျာ ကြားသိခဲ့ရဖူးသည် ။ ဒါပေ
မဲ့ လည်း ယခု ဟု န်ဆာဝတီ မြို့တော်ကြီးကို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရောက်ရှိ
လာရပြီ ဆိုသောအခါမှ ကြားသိဖူးခဲ့သည် မှန်သမျှမှာ ပုံပြင်မဟုတ်ဘဲ

ထင်ထားတာထက်ပင် ပို၍ ခမ်းနားနေကြောင်း ကလျာ ချက်ချင်း သတိထား မိလိုက်ရ၏။

ကြည့်ပါဦး ဦးတည်ရာဖြစ်သော နန်းတော်ကြီးကိုတောင် မရောက်သေး။ လမ်းတစ်လျှောက် ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာနေကြသော လူအများမှာ ပင် လက်ဝတ်ရတနာတို့ ၏ တဖျတ်ဖျတ်တောက်သော အရောင်ကို မြင်နေရပြီ ဒါတင်မက ယောက်ျားဆိုလျှင် ဦးပေါင်းပေါင်းကာ မိန်းမဆိုလျှင် မြေပေါ်သို့ ပုံကျနေသည် အထိ ရှည်လျားသော ခါးဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဟု နံဆာဝတီ ပြည်သူတို့ ၏ အသွင်အပြင်မှာ ကလျာ့ မျက်လုံးထဲမှာ အသစ်အဆန်း ဖြစ်လို့ နေရသည် မဟုတ်ပါလား...

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးပိတ် အနေနှင့် ရောက်ရှိသွားသည့် ဟု နံဆာဝတီ နန်းတော်ကြီးကို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အချိန်မှာ တော့ လမ်းမှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှ ပြည်သူအပေါင်း၏ ခမ်းနားခြင်းတို့ မှာ အကင်းမျှသာ ရှိသေးကြောင်းကို ကလျာ သဘောပေါက် မိသွားရပြန်သည် ။

ကန်ဖော်ဆသရီ ...

ကန်ဖော်ဆသရီဟု အမည်ရသော ဖမာတို့ ၏ နန်းတော်ကြီးမှာ သောင်အူအင်ပိုင်ယာ၏ နန်းတော်ကြီး တစ်ခုဟု မေးခွန်းထုတ်စရာ မလိုလောက်အောင်ပင် ခမ်းနားကြီးကျယ် လွန်းလှချေ၏။ အောက်ဘက်မှ ပင့်လေ တိုက်ခတ်သည့် အတွက်ကြောင့် အပေါ်သို့ တက်သွားသည့် ဟန် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆောက်လုပ်ထားသော နန်းဆောင်ခေါင်မိုးတွေ ဝင်းဝါအိစက်သော ရွှေစင်ရွှေသားတို့ နှင့် မွမ်းမံထားသည့် အဆောင်နံရံတွေ နောက်ပြီး အဆောင်တိုင်လုံးကြီးများ ပတ်ပတ်လည်မှာ အလှဆင်လို့ ထားသည့် ရွှေရောင် ရုပ်လုံးရုပ်ကြွတွေ အားလုံး ဆိုတာလည်း

ချက်ချင်းပင် အသက်ဝင် လာပြီး မိုးပေါ်သို့ပျံတက်သွားတော့မည့် နှယ် ..

.

"ဂျိမ်း ... ဂျိမ်း"

"အိုဟော့ ဘာသံ ... ဘာသံကြီးလဲ"

နန်းတော်ခုံပေါ်ကို ရောက်ပြီဆိုတာနှင့် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော အသံတစ်သံက ကလျာ ရင်ကို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားစေ၏။ ရွှေရောင်ခြုံစည်းရိုးများ ကာရံထားသည့် ဝင်းငယ်လေး တစ်ခုအတွင်း၌ ခေါင်းပေါင်းသမား တစ်စုက တူရိယာများကို အားပါးတရ တီးခတ်နေကြသည် မှာ ရာဇဝတ်သားကို နှိပ်စက်နေသည့် ပါးကွက်သားများ နှင့် ပင်ဆင်တူနေသယောင်ယောင် ...

သူတို့ တီးမှုတ်နေသည့် အထဲ ပတ္တလား၊ ပလွေစသော တူရိယာမျိုးတွေကိုတော့ ကလျာ မြင်တွေ့ဖူးသော်လည်း ဖမားဂီတသံကို နားထောင်ရသည် မှာ တော့ အသစ်အဆန်း မို့လားမသိ နားဆင်နေကျရိုးရာ ဂီတသံတွေလောက် နူးညံ့မှု မရှိသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

ထို့ပြင် သစ်သား ရုပ်လေးများကို ကြိုးဆွဲကာ ကပြသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်း အကတစ်ခုကိုလည်း သူမ ကြည့်ခွင့်ရခဲ့သည် ။ လက်နှင့်ခြေထောက်တို့ အား ကြိုးနှင့် ဆွဲ၍ ထိန်းချုပ်ခြင်း ခံထားရသည့် အရုပ်လေးများမှာ သေးငယ်လှသော်လည်း လှပသော အဆင်တန်ဆာများ ဆင်ယင်ထားကာ နောက်ကွယ်မှ ကြိုးဆွဲနေသူများ ၏ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် အမှန်တကယ် အသက်ဝင်နေသည် ဟု ထင်ရလေ၏။

ကလျာမှာ အခန်းကျယ်ကြီး အတွင်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဖျော်ဖြေ ကပြလျက်ရှိသူ၊ အောက်မှ အားပေးနေသူ များအား ဝေဝဲကြည့်ရှုလိုက်ရင်း ...

"တော်တော်လည်း အပျော်အပါးမက်တဲ့ ဖမားတွေ ပွဲမရှိ လမ်းမရှိ သာမန်အချိန်မှာ တောင် အမြဲတမ်း တီးမှုတ် ပျော်ပါးနေကြတာ" ဟု ပင် တွေးလိုက်မိသေး၏။

"ဖရော့ဆုဖန်ခပ်လယာ ဖယ့်ခါ"

ကလျာသည် ပီသစွာ ကြားလိုက်ရသည့် သူမ၏ အမည်ကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ ဖမားတို့ ၏ အခေါ်အရ သူမ အမည်မှာ ဖရော့ဆုဖန် မဟုတ် ဆုပန်ကလျာသာ။

အနောက်ဘက်မှာ ရပ်နေသည့် က ဖမား မိန်းကလေးတစ်ဦး ... မိန်းကလေးသည် ရေလှိုင်းသဏ္ဌာန် အဆင်အကွက်များ ပါသည့် ခါးဝတ်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးဝတ်၏ အနားစမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တရွတ်တိုက်လျက် ရှိ၏။ ကလျာမှာ မိန်းကလေးကို အတန်ငယ် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရင်း

"ဒီလောက် အရှည်ကြီးတွေဝတ်ပြီး ဘယ်လိုများ လမ်းလျှောက်ကြပါလိမ့်" ဟု မဆီမဆိုင် စဉ်းစား လိုက်မိသေး၏။

"တိထန်း ချန်ထိလန်မ် ချန်ထန်ပတ်ခွန် ဖယ့်ခါ"

(ကျွန်မအနောက်ကလိုက်ခဲ့ပါ ရှင့်အတွက်ပြင်ဆင်ပေးထားတယ်)

ကလျာတို့ ၏ ဘာသာစကားကို အတန်ငယ် ကျွမ်းကျင်ဟန်ရှိသော မိန်းကလေးက ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားသည် ။ သူခေါ်ဆောင်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် လည်း မြင်တွေ့နေရသည့် အဆောင်ခန်းတွေက ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး မှန်ချပ်ငယ်လေးများ ဖြင့် စီခြယ်ထားသည့် အဆောင်တွေလည်း ရှိသလို ရွှေရောင် သုတ်ထားသည့်

အဆောင်တွေကလည်း နန်းတော်ခုံကြီး တစ်ခုလုံးပေါ်တွင် အစီအရီ တည်ရှိနေပြီး အဆောင်တိုင်း၏ ခေါင်မိုးပေါ်၌ တပ်ဆင်ထားသည့် အချွန်အတက်တို့ မှာ လည်း မိုးပေါ်သို့ အပြိုင်အဆိုင် ထိုးတက်နေကြသော နတ်သား နတ်သမီးများကို မြင်တွေ့နေရသကဲ့သို့ပင် ...

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး ကလျာ ရောက်ရှိသွားသည် က မှန်စီရွှေချရွှေပိန်းချ နန်းဆောင်ကြီးတွေ မဟုတ် သာမန် ကြက်သွေးရောင် နံရံများ နှင့် ကာရံထားသည့် အဆောင်ငယ်လေး တစ်ဆောင်သာ ...

အဆောင်ငယ်လေးကို ကြည့်ရသည် မှာ အတန်ငယ် ကျဉ်းမြောင်းပုံ ပေါ်နေသော်လည်း အတွင်းခန်း ထဲမှာ တော့ ပရိဘောဂ အပြည့်အစုံနှင့် လေဝင်လေထွက် ကောင်းမွန်သည့် အပြင် နန်းတော်၏ အနောက်ဘက် အစွန်ဆုံးတွင် တည်ရှိနေသောကြောင့် အေးဆေးသက်သာ နေထိုင်ချင်သော ကလျာအတွက် သင့်တော်သည် ဟု ဆိုရပေမည် ...

"ဒါဟာ မင်းသမီးနေထိုင်ရမဲ့ အဆောင်ပဲ၊ ကျွန်မ ရှင်တို့ ဘာသာစကားကို အနည်းငယ် ပြောတတ်ပါတယ်၊ တစ်ခုခု လိုချင်ရင် ကျွန်မကို ပြောနိုင်တယ်"

"ကောင်းပြီလေ ကောင်းပြီ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က"

"ဆုန်နာရီ ဖမားလို ဆိုရင်တော့ သုန္နရီပေါ့"

"အော် ကောင်းပြီ ဆုန်နာရီ တို့ လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ခရီးပန်းလာလို့ နားချင်ပြီ"

"ကောင်းပြီလေ"

သုန္နရီဆိုသည့် ဖမား မိန်းကလေးက သူမ အနားမှ ခြေသံပြင်းပြင်း နင်း၍ ထွက်ခွာသွားသည် ။

ထိုမိန်းကလေး၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်နှင့် ကိုယ်အမူအရာများ တွင် ကလျာအား ဘုရင့် သမီးတော်တစ်ပါး အနေဖြင့် ရိုသေလေးစားမှု စိုးစဉ်းမျှပင် မတွေ့ရ။

မိန်းကလေး ထွက်ခွာသွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကလျာသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် လေသာပြတင်း အားလုံးကို ပိတ်လိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ စိတ်ပစ်လက်ပစ်လွဲချလိုက်ရင်း ...

"နွန်းဆောင်ရဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ တောင် ခုလို ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ကြုံနေရတာ အံ့ဒမ်ရယ်၊ မင်း ဘယ်လောက်များ သည်းခံခဲ့ရလိမ့်မလဲ ဟင် မောင်လေး"

သက္ကရာဇ် ၁၅၆၉ ခုနှစ်
ဖိစနူလို့ မြို့ (Phitsanulok)

"အယိုထယာ ကျဆုံးသွားပြီ မကြာခင်အချိန်မှာ ဖမားတပ်တွေ ဝင်လာတော့မယ်"

ထိုအချိန်က ကလျာ အသက်မှာ ဆယ်နှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေး၊ ဒါပေမဲ့ ထိုညက ညဉ့်အမှောင်ကို ဖောက်ခွဲပြီး ဝင်ရောက်လာသည့် သတင်းဆိုးကြီး တစ်ခုကြောင့် သူတို့ တစ်မြို့လုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း

ဖြစ်သွားကြသည် ဆိုတာကိုတော့ ကလျာ မှတ်မိသည်။ ။

နောက်ပြီး ထိုသတင်းဆိုးကြီး ရောက်ရှိလာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖိစနုလို့ နန်းတော်တစ်ခုလုံး မီးအလင်းတိုင်များ ၏ အောက်တွင် ထိန် ထိန်ညီး သွားခဲ့ပုံ သွန်ခရုံဖော့ဖုရားနှင့် တိုင်ပင်ခံတို့ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ဆွေးနွေးတိုင်ပင် နေကြပုံ တို့ ကိုလည်း ကလျာ စိတ်ထဲ မြင်ယောင် နေမိသေး၏။

ထိုအချိန် ဆွန်ဒက်မဲဖုရားကတော့ အနောက်ဘက် အတွင်းဆောင် ထဲတွင် ကလျာမောင်လေး နှစ်ယောက်ဖြစ်သော အုံဒမ်နှင့် အုံကောကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားရင်း အပြင်ဘက်က အသံကို နားစွင့်လျက် ရှိသည်။ ။

"သွန်ခရုံဖော့တို့ က ဘာတွေတိုင်ပင်နေကြသလဲဟင် ဆွန်ဒက်မဲ ဖယ့်ခါ"

"ဖမားတွေဟာ အယှိုထယာကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပြီ ဖရောဆုဖန် ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ သွန်ခရုံဖော့က တိုက်ခိုက်မလား လက်နက်ချမလား ဆုံးဖြတ်နေတာ"

"ကလျာသာ ဆိုရင်တော့ ချက်ချင်းတိုက်ခိုက်ပြီး အဲဒီဖမားတွေကို နှင်ထုတ်ပစ်မယ်"

ကလေးအတွေးနှင့် ပြောလိုက်သော ကလျာစကားကြောင့် ဆွန်ဒက်မဲဖုရားက ပြုံးသည်။ ။ သို့သော် ဆွန်ဒက်မဲဖုရား၏ အပြုံးတွေက သိပ်ပြီး အသက်မပါလှ။

"မယ့်တို့ မှာ ရှိတဲ့ အင်အားနဲ့ မလောက်လို့ ပေါ့သမီးရယ်" ဟု သာ ခပ်တိမ်တိမ်လေး ပြောသည်။ ။

ထိုနေ့ညက မောင်လေး နှစ်ယောက်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော် သွားခဲ့သော်လည်း ကလျာက မနိုးတစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်နှင့် အိပ်မရခဲ့။ မ ယ်တော်နှင့် နံဘေးရှိ နန်းတွင်းသူကြီးများကတော့ တစ်ရေးမျှပင် အိပ် သည် ကို မတွေ့ရဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးပြောဆိုနေကြသည် ကိုသာ မြင်တွေ့ရသည် ။

အားလုံးကတော့ မျက်စိမျက်နှာတွေ မကောင်းကြ ...

မနက်မိုးသောက်ခါနီး ကလျာ အိပ်မှုနံရံမှားဖြင့် နိုးလာချိန်မှ သွန်ခရံ ဖော့ဖုရား၏ အဆောင်တော်မှ အပျိုတော် တစ်ဦးက ဆွန်ဒက်မဲဖုရား၏ ရှေ့မှောက်သို့ အခစား ဝင်ရောက်လာသည် ။

"လက်အောက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီတဲ့ ဖရောဝိသုကေဆရီ ဖယ့်ခါ"

"အင်း ... ဒီလိုပဲဖြစ်သင့်ပါတယ်လေ"

ဆွန်ဒက်မဲဖုရားမှာ ရှေ့တော်သို့ တိုးကပ်ရင်း တီးတိုး ပြောဆိုလိုက် သည့် အပျိုတော်လေး၏ စကားကို တစ်စုံတစ်ခု တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မရှိ ဘဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်သာ လုပ်နေလေ၏။

ယခင်တုန်းကလို ဆိုလျှင် စိတ်ဆတ် စိတ်ထက်လွန်းသော ဆွန်ဒက် မဲဖုရားက ...

"ဘာလို့ လက်နက်ချမှာ လဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ လက်အောက်ခံရမှာ လဲ၊ ဒီဖ မားတွေကို လက်နက်ချ အရှုံးမပေးဘဲ သတ္တိရှိရှိ ထွက်တိုက်ဖို့ ငါ ကိုယ်တိုင် လျှောက်တင်မယ်"

ဟူ၍ လက်သီးလက်မောင်း တန်းကာ ကြွေးကြော်နေလိမ့်မည်မှာ အ မှန်ပင် ...

ရဲရင့်သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံကာ တိုင်းပြည်နှင့် ပတ်သက်လျှင် မြူတစ်မှုန်

မျှပင် အထိခိုက် မခံသည့် သွန်ခရုံဖော့နှင့် ဆွန်ဒတ်မဲတို့ သည် ဖမား
တပ်များ ကျမှ ဘာကြောင့် များ ကြောက်ရွံ့နေကြသလဲ ဆိုတာကို ထို
စဉ်အချိန်က ကလျာ သိနားလည်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါချေ။

Phra Suphankanlaya (ဖရာဆုပန်ကလျာ) ၂

"လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲ"ဆိုပြီး ဘိုးဘေးတို့ ထားခဲ့သော စကားပုံတစ်ခု ရှိသည်။ ။

လှေတစ်စင်းပေါ်တွင် ကုန်ပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်ကာ အရောင်းအဝယ် ပြုကြသော ကုန်သည် တို့ သည် လှေပေါ်ရှိ ကုန်ပစ္စည်းများ အားလုံး ကုန်စင်သွားသည် အထိ အလံလှဲခြင်း မရှိဘဲ ဝီရိယကြီးစွာ ရောင်းဝယ်ကြခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ ။ လိုရင်းကို ပြောရလျှင်တော့ မိမိအလိုရှိရာကို ဇွဲမလျှော့ဘဲ အရယူဖို့ ပင်။

သူသည် ဘိုးဘေးတို့ ထားခဲ့သည့် ဆိုရိုးစကားအတိုင်း အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားခဲ့သလို ကြိုးစားသမျှ တို့ ကလည်း အရာထင်ခဲ့သည်။ ။ လက်နှင့် ထိသမျှ ရွှေဖြစ်ခဲ့ရသည် . . . သို့ရာတွင် မျက်စိရှေ့၌ တွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းတွေကတော့ သိပ်ပြီး သတိစရာ မကောင်းလှ။

တစ်ချိန်က ခမ်းနားထည်ဝါခဲ့ဟန် တူသော တံတိုင်းကြီး တစ်ခုက တစ်မုဟုတ်ချင်း ဖြစ်ပျက်သွားသည့် စစ်ပွဲတစ်ခု အောက်တွင် ဗုံးဆန်ထိထားသည့် အခေါင်းပေါက်တို့ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေချေပြီ။ တံတိုင်းကြီး၏ ခြေရင်းမှာ တော့ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်သည့် အမြောက်လက်နက်များ စစ်ရထားများ နှင့် သွေးညှီ ပေကျံလျက် ရှိသော အလောင်းကောင်တို့ က ယင်တလောင်းလောင်း ...

ဘယ်လောက်တောင်လဲဆို ခပ်ဝေးဝေး ကုန်းမြင့်ပေါ်က ရပ်ကြည့်
နေလျက် ရှိသော သူ့ဆီကိုပင် ယမ်းနဲ့ မီးခိုးနဲ့တို့ နှင့် ရောနှောနေသည့်
လူသေပုပ်နဲ့ ပြင်းပြင်းက နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည် အထိ တကယ်
တော့ ဤကဲ့သို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးယုတ်စေမည့် စစ်ကို သူမပြုချင်ခဲ့
တကယ်ကို မပြုချင်မိရိုး အမှန်ပင် ...

"ဒီလောက်လည်း စိတ်ထိခိုက်တော် မမူပါနဲ့ ၊ မင်းတရားကြီးဘုရား
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်မျိုးတို့ အနေနဲ့ အခွင့်အရေး တစ်ခုတော့ ပေးခဲ့
သေးတာပဲ မဟုတ်လား"

သူ၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမြဲလိုလို ဂရုတစိုက်
အကဲခတ်နေတတ်သည့် စစ်သူကြီး ဗညားဒလက နံဘေးမှ နေပြီး နှစ်
သိမ့်အားပေးဟန်ဖြင့် ပြောသည် ။ စစ်သူကြီး ပြောသလိုပင် ပထမ
အကြိမ် အယုဒ္ဓယကို တိုက်ခိုက် အောင်မြင်နိုင်သည် မှန်သော်လည်း သူ
အနေနှင့် စစ်ဘုရင်တို့ ၏ ထုံးစံကို သွေဖယ်ပြီး ဘုရင်ဟောင်း မဟာချ
က္ကရာဇ်ကို နန်းချခြင်း မပြုခဲ့။ လက်အောက်ခံ ဘုရင်တစ်ပါး အဖြစ်
သာ ခန့်အပ်ခဲ့ပြီး အယုဒ္ဓယကို ဆက်လက် အုပ်ချုပ်စေခဲ့သည် ။

သို့သော် မဟာချက္ကရာဇ် နတ်ရွာစံပြီး သားဖြစ်သူ ဖရောမဟိန် နန်း
တက်လာသည့် အချိန်မှာ တော့ ဖရောမဟိန်၏ အမိန့်မနာခံခြင်း၊ ဗမာ
ဖက်ကို အမြဲတစေ ကလန်ကဆန်လုပ်လိုခြင်း စသည့် ဘဘောထားတို့
ကို မြင်တွေ့လာရသည် ။ ဒါကြောင့် သူ့အနေနှင့် အယုဒ္ဓယကို ဒုတိယ
အကြိမ်အဖြစ် ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ပြီး ဖရောမဟိန်ကို နန်းချခဲ့ရခြင်း ဖြစ်
ပါ၏။

" မဟုတ်ဘူး စစ်ကဲ ... မဟုတ်သေးဘူး၊ အယုဒ္ဓယဟာ ထူးခြား
ဆန်းကြယ်တဲ့ အရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပြီး သိပ်ကို လှပတဲ့ မြို့တစ်မြို့ပဲ

၊ သူတို့ ရဲ့ ဂီတသံတွေကလည်း သာယာပြီး နူးညံ့လွန်းတယ် ကျွန်ုပ်
စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး နှမြောတသ မိတာပဲ စစ်ကဲ"

သူ့အသံက အနည်းငယ် အဖျားခတ်ကာ တုန်ယင်နေသည်။ ။ မင်းတ
ရားကြီး၏ စကားကို ကြားသော စစ်သူကြီး ဗညားဒလမှာ "အော် ဖြစ်မှ
ဖြစ်ရလေ အရှင်မင်းမြတ်ရယ်"ဟု သာ ရေရွတ်နိုင်ခဲ့၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် သူ၏ အရှင်သခင် တစ်ယောက်သာမက
တောင်ငူဘုရင့် ပိုင်နက် တစ်ခုလုံး၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သည့် ဘုရင့်နောင်
ကျော်ထင်နော်ရထာ မင်းရားကြီးမှာ ဟံသာဝတီ၊ အင်းဝ မဏိပူရ၊ တိုင်
စသည့် တိုင်းပြည်ကြီးများကို စစ်ချီတက်ကာ အောင်မြင်စွာ နယ်မြေ ချဲ့
ထွင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အတွင်းစိတ် ကမူ သာမန်လူတွေထက် နူးညံ့
သိမ်မွေ့သည် ဆိုတာကို သူ့ကိုယ်တိုင်သာ အသိဆုံးကြောင့် သာ ဖြစ်လေ
သည်။ ။

ဘုရင့်နောင် မင်းတရားကြီးသည် စာပေကျမ်းဂန် ဖတ်ရှုခြင်းကို နှ
စ်သက်သလို ကဗျာတွေ စာတွေကိုလည်း မြတ်နိုးသည်။ ။ အနုပညာကို
လည်း ဝါသနာထုံသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် လည်း ကမ္ဘောဇ
သာဒီ နန်းတော်ကြီးတွင် စံမြန်းနေစဉ်ကဆို အမြင့်သဘင် မြေဝိုင်းသဘ
င်တို့ ၏ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲ ဖျော်ဖြေ ဆက်သွင်းနေသည့် အသံများက
နန်းတော်ခုံ တစ်ခုလုံးမှာ ညံ့နေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

နောက်ပြီး သမိုင်းပေးတာဝန် အရသာ တိုင်းပြည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု
စစ်မက်ခင်းကျင်း နေကြရသည် မှန်သော်လည်း မင်းတရားကြီး အနေနှင့်
စစ်ကို သိပ်ပြီး မက်မောလှသည် တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ပထမဆုံး အ
နေနှင့် ရန်သူ တိုင်းပြည်သို့ အညံ့ခံမည်လော စစ်ခင်းမည်လော စာချွန်
လွှာကို အရင်ပေးပို့သည်။ ။

ဒါကို အချို့တိုင်းပြည်တွေက ကျေကျေနပ်နပ် လက်အောက်ခံ နိုင်ငံတွေ အဖြစ် ခံယူကြသော်လည်း စာချွန်လွှာကိုလည်း ဖျက်၊ သံတမန်ကိုလည်း သတ်သော နိုင်ငံတွေကိုတော့ သူတို့ အနေနှင့် မတတ်သာသည့် အဆုံး စစ်မက်ခင်းကျင်း ရတော့လေ၏။

ထိုသို့ စစ်မက် ခင်းကျင်းပြီးတိုင်းလည်း ဘုရင့်နောင် မင်းတရားကြီးမှာ ကျဆုံးခဲ့ရသည့် စစ်သည် ရဲမက် တွေကို ကောင်းစွာ သဂြိုဟ်ပေးမြဲ၊ ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုကာ အဖို့ ဘာဂကို အမျှပေးဝေမြဲ ဖြစ်သည် ။

မိမိအား ပုန်ကန်ခဲ့သူ ဖြစ်စေကာမူ ထိုဘုရင်အား သို့ပန်းကဲ့သို့ သဘောမထား နဂိုရှိမြဲ အဆောင်အယောင် များ နှင့် သာ ခံစားစေ၏။

"စစ်ကဲကြီး . . ."

"မှန်ပါ့ ဘုရား . . ."

"ဗြမဟိန်ကို နန်းချသည့် အမှုကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်ပြီလားဟဲ့"

"မှန်ပါ့ဘုရား . . . ရွှေဘုန်းတော်ကြောင့် မို့ နန်းချသည့် အမှုကိစ္စ ပြီးပြတ်သည့် အပြင် ဘုန်းတော်ကြောင့် အယုဒ္ဓယကိုလည်း တောင်ငူ နယ်နိမိတ်အတွင်း သွတ်သွင်းပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်းပါ"

"ပိဿလောက်ကိုသွားတဲ့ ရှေ့ပြေးတပ်တွေကရော"

"သွားနှင့် ပါပြီ ဘုရား"

"ကောင်းပြီ . . . ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်တို့ လည်း ပိဿလောက်ကိုချီ တက်မယ်၊ အထူး မှာ ကြားချင်တာက နန်းကျဘုရင် ဗြမဟိန်နဲ့ မိသားစုကို အရင်တုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ အဆောင်အယောင်တွေထက် မယုတ်လျော့ဘဲ စံမြန်းစေရမယ်။ နောက်ပြီး ခေါ်ဆောင်လာတဲ့ အယုဒ္ဓယ သို့ပန်းတွေကိုလည်း နှိပ်စက် ညှင်းပန်းမှု လုံးဝ မရှိစေရဘူး ကြားရဲ့ လား စစ်ကဲ"

"အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါပဲ ဘုရား"

ဝါးလုံး မျှော်စင်ကြီးပေါ်မှ တီးခတ်လိုက်သော အောင်စည် အောင်မောင်းသံတို့ က ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုသို့ ဘုရင့်နောင် မင်းတရားကြီး၏ အမိန့်တော် ပြီးဆုံးသည် နှင့် ဟံသာဝတီတပ်များ အားလုံးမှာ အမိမြေရှိရာ ဟံသာဝတီ အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ အနန္တအနေနှင့် ငါးပါးကို အာရုံပြုရင်း ရှိခိုးလိုက်ကြသည်။ ။ ထို့နောက်မှာတော့ သူတို့ ဗမာတပ် အားလုံးမှာ အိမ်ပြန်ခရီးကို စတင်ခဲ့ကြလေတော့၏။

အောင်ပွဲများ နှင့် ဗမာပြည်ဆီသို့ . . .

"မရဘူး ... ကွေးဦး လက်ကိုကွေးဦး၊ ဒီလို လက်ဆန့်ဆန့်ကြီးတွေနဲ့ နင်တို့ တော်ဝင်အကကို ဘယ်လိုကကြမလဲ"

ဖိစနုလို့ ၏ မဟာရင်ပြင်တော် လန်းယူဝမ် အရှေ့တွင် တစာစာ အော်ဟစ်လို့ နေသော ဖရာဝိဆူကေဆရီ မိဖုရားကြီး၏ အသံကိုကြားနေရသည်။ ။

မိဖုရားကြီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ တော့ ဖိစနုလို့ နန်းတော်၏ အိမ်တော်သူ ပျိုဖြူလေးအချို့က နောက်ခံ ပတ္တလားသံနှင့် အညီ ငြိမ့်ညောင်းစွာ ကပြလျက်ရှိသည်။ ။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို မျက်နှာချေများ ဖွေးဆွတ်နေအောင် လိမ်းခြယ်ထားသော မိန်းမပျိုလေးများမှာ လက်ဆယ်ချောင်း စလုံးတွင် ရွှေရောင်

လက်သည်း ရှည်ရှည်ကော့ကော့ကြီးများ တပ်ဆင်ထားသည် မှာ လည်း လက်ကို မြှောက်၍ ကလိုက်ကြတိုင်း နေရောင်အောက်တွင် တလက်လက် တောက်ပလျက် ရှိလေ၏

ဒီလိုအကမျိုးကို ကလျာတို့ ဆီမှာ တော့ "ရဘမ် နထော့တရန်"ဟု ခေါ်ဆိုလေ့ရှိသည် ။ လက်မ နှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးနှင့် ကပ်ထားပြီး ကျန်လက်ရှစ်ချောင်း စလုံးကို အနောက်သို့ ကော့ညွတ်သည် ထက် ကော့ညွတ်အောင် ထားရင်း ခြေကို ရှေ့တိုးလိုက် နောက်ဆုတ်လိုက်နှင့် ဖြည်းညင်းစွာ ကပြရသော အကမျိုး ဖြစ်သည် ။

ငြိမ်ညောင်းသော ပတ္တလားသံနှင့် လိုက်ဖက်ညီအောင် ညင်သာစွာ ကပြရသောကြောင့် အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လျှင် လွယ်ကူသည် ဟု ထင်ရသော်လည်း မကျွမ်းကျင်ဘူး ဆိုပါက ကိုယ်ဟန်မညီဘဲ ယိုင်နေတာမျိုး နူးတုန်ပြီး လဲကျသွားတာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တာကြောင့် သဘာမရင့်ဘူး ဆိုလျှင် ရဘမ်နထော့တရန်ကို ကပြဖို့ ရန် မလွယ်ကူချေ။

ဒါကြောင့် လည်း ဆွန်ဒက်မဲဖုရားက ကလျာကိုလည်း ဒီလိုအရွယ် ထဲက အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်စေခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည် ။ ဒါ့အပြင် ရဘန် နထော့တရန် ဆိုတာမျိုးက ခုမှ ခုစပြီး သင်ကြားလို့ မရ ငယ်စဉ် ကတည်းက နေ့စဉ်မပြတ် လေ့ကျင့်ထားပြီး အကြောတွေ အရွတ်တွေ တင်းမနေဘူးဆိုမှ ကလိုက်ရင် လှတာဟု ဆွန်ဒက်မဲဖုရားက မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသည် ။

ကလျာတို့ မိန်းမပိုင်းက အကတွေ သင်ရင်း အချို့မုန့်တွေ လုပ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေကြချိန်တွင် သွန်ခရုံဖော့ ဦးဆောင်သော ယောက်ျားသား တွေကတော့ အိမ်တော်တစ်ခုလုံးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်း မြို့ရိုးမှ အိမ်တော်သို့ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အခမ်းအနားများ ပြင်ဆင်ခြင်း

တို့ကို ပြုလုပ်လျက် ရှိကြသည်။ ။

ပုံမှန်အချိန်ဆို ဒီလိုပွဲတော်တွေ အခမ်းအနားတွေ ရှိတိုင်း ကလျာတို့ မောင်နှမတွေ အလွန် ပျော်ရွှင်ရသည်။ ။

နန်းတော်တစ်ခုလုံး မီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေအောင် ထွန်းညှိထားပြီး အကအလှမျိုးစုံကလည်း ညလုံးပေါက် ကပြ အသုံးတော်ခံလေ့ရှိသည့် အပြင် ပုံမှန်အချိန်များ တွင် ရာဇဏုန္ဒြေနှင့် နေထိုင်လေ့ရှိသည့် သွန်ခရုံဖော့နှင့် ဆွန်ဒက်မဲကလည်း သူတို့ မောင်နှမတွေအပေါ် စည်းကမ်း သိပ်မတင်းကျပ် တော့တာကြောင့် ပွဲတော်ရက်များ ဆိုရင် ကလျာရော မောင်လေး နှစ်ယောက်ပါ အလွန်ပျော်လေ့ရှိသည်။ ။

ဒီနေ့ ပြင်ဆင်နေကြသော ပွဲကတော့ ယခင် ပွဲတော်နေ့ပေါင်း များစွာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမို ခမ်းနားသလောက် လွန်စွာမှ ခြောက်ကပ်ကပ် နိုင်လွန်းလှသည် ဟု ကလျာ ထင်မြင်မိသည်။ ။

ပွဲတော်အတွက် လိုအပ်သည် များကို ပြင်ဆင်နေကြရသော်လည်း မဖြစ်မနေ ဝတ္တရားတစ်ခုကို ဆောင်ရွက် နေရသည့် နှယ် သွန်ခရုံဖော့နှင့် ဆွန်ဒက်မဲတို့ အပါအဝင် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားအားလုံး အသံတိတ် နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသောကြောင့် ပင် . . .

ယခင်ကဆို ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးလွှားပြီး ကစားလေ့ရှိကြသော အုံဒမ်နှင့် အုံကောတို့ နှစ်ယောက်ပင်လျှင် စကားများများ မပြောရဲဘဲ မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် ချောင်တစ်ချောင်တွင် ငြိမ်ကုပ်နေ၏။

ဆွန်ဒက်မဲကတော့ အယိုထယာ ကျဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ ဖိစနုလို့ အနေနှင့် စိုးရိမ်စရာ မရှိသည့် ကြောင်း သွန်ခရုံဖော့သည်လည်း ဟိုးယခင်ထဲက ဖမားတို့ ထံတွင် သစ္စာခံထားခဲ့သော ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်သောကြောင့် ပုန်ကန်တော်လှန်ခြင်းသာ မပြုဘူးဆိုလျှင်

ဘာအန္တရာယ်မှ ဖြစ်မလာနိုင်ကြောင်း ပြောသော်လည်း မျက်နှာက တော့ သိပ်မကောင်း။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ခန့်က ဖမားတို့ ၏ ခြေမြန်တော် တပ်များ ထံမှ သွန်ခရုံဖော့အား လက်အောက်ခံ အယိုထယာဘုရင် အဖြစ် ခန့်အပ်မည့် အကြောင်း သတင်း ရောက်ရှိလာခဲ့သည် ။ ဖိစနုလို့ လို မြို့ငယ်လေး တစ်မြို့၏ မြို့စားတစ်ယောက် အဖြစ်မှ အယုဒ္ဓယ၏ ဘုရင်တစ်ပါး အဖြစ် သို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းသည် ဝမ်းသာ ရမည့် ကိစ္စဖြစ်သော်လည်း သွန်ခရုံဖော့ကတော့ ထိုသတင်းကို ကြားသည် နှင့် အံ့ကိုကြိတ်ရင်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည် ။ ကလျာအနေနှင့် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် သွန်ခရုံဖော့ဖုရား မျက်ရည်ကျသည် ကို ဒါပထမဆုံးအကြိမ် အနေနဲ့ မြင်တွေ့ဖူးခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည် ။

"သွန်ခရုံဖော့က ဘာလို့ ငိုတာလဲ ဆွန်ဒက်မဲ ဖယ့်ခါဖိစနုလို့ မြို့စားကနေ အယိုထာဘုရင်အဖြစ် စံစားရမဲ့အရေးမှာ ပိုလို့ တောင် ပျော်ရွှင်ရဦးမယ်မဟုတ်လား"

သွန်ခရုံဖော့ကို ကြောက်၍ မမေးရဲခဲ့သည့် ကလျာမှာ ညဘက် ရောက်သောအခါမှ ဆွန်ဒက်မဲဖုရား၏ ရှေ့တော်တွင် ခစားရင်း ခပ်တိုးတိုးမေးရသည် ။

"လက်အောက်ခံ ဘုရင် ဆိုတာ အခိုင်းအစေ တစ်ယောက်နဲ့ ဘာမှ မခြားဘူး သမီးတော်ရဲ့ ၊ ခု သမီးရဲ့ သွန်ခရုံဖော့က လူမျိုးခြားတွေရဲ့ ခိုင်းတာ စေတာတွေကို နာခံပြီး တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ရတော့မယ်လေ၊ ဒါကြောင့် နာကြည်းပြီးတော့ မျက်ရည်ကျတာ ဝမ်းနည်းလို့ ငိုတာ မဟုတ်ဘူး "

ငိုတာနှင့် မျက်ရည်ကျတာ အတူတူပဲ မဟုတ်လားဟု ဆက်မေးချင်

သော်လည်း ဆွန်ဒက်မဲ၏ မျက်နှာတော်မှာ အတော်လေး ညှိုးနွမ်းနေသောကြောင့် ကလျာ ဆက်မမေးရဲခဲ့ပါချေ။

အိမ်တော်သူ အိမ်တော်သားတို့ ကတော့ ယခုလို လက်အောက်ခံတိုင်းပြည်အဖြစ် ခံယူလိုက်ခြင်းသည် စစ်မက် ဖြစ်ပွား၍ သိမ်းပိုက်ခံရသည် ထက် ပို၍ ကောင်းကြောင်း ထင်ကြေးပေးသည်။

ဖိစနုလို့ ကဲ့သို့ မြို့ငယ်လေးအနေဖြင့် ဖမားတို့ နှင့် စစ်အင်အားခြင်း မယှဉ်သာသည့် အပြင် အကယ်၍ စစ်ဖြစ်ခဲ့မည် ဆိုလျှင်လည်း သေကျေပျက်စီးရုံကလွဲ၍ အခြားမရှိသောကြောင့် သွန်ခရုံဖော့ဖုရား၏ ယခုကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းကို သဘောတူ ထောက်ခံကြ၏။

အချို့သူတွေ ကျပြန်တော့လည်း သေသေကျေကျ ဆယ်မိတို့ ရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိကို ပြရမည်ဟု ကြွေးကြော် ကြပြန်လေသည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက ...

သွန်ခရုံဖော့ဖုရား အနေနှင့် ယခုကဲ့သို့ အလွယ်တကူ အညံ့ခံလိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ သတ္တိနည်းလွန်း၍ တော့ မဟုတ်ကြောင်းကို ကလျာ သဘောပေါက်သည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုခန့်က အယိုထယာမှ မိဖုရားခေါင်ကြီး တစ်ပါးသည် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့် ချောင်ဖရာ မြစ်ကြောင်း တစ်လျှောက် ပြေးလာရင်း ဖိစနုလို့ တွင် စစ်ဘေးရှောင် ခဲ့ဖူးသည်။

ကလျာတို့ ဖိစနုလို့ ကလည်း မိဖုရားကြီးအား ရန်သူတို့ လက်မှ ကယ်တင်ထားခဲ့ဖူးသည်။

ဒီလိုမျိုး ကလျာတို့ ဘက်က ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးသော်လည်း ဖမားတို့ ၏ တိုက်စစ်နှင့် ကြုံတွေ့လာချိန် မှာ တော့ အယိုထယာဘုရင် ဖရာမဟိန်

က ကလျာတို့ မြို့အား စိုးစဉ်းမျှပင် အကာအကွယ်ပေးခြင်း စားနပ်ရိက္ခာ ထောက်ပံ့ပေးခြင်း မပြုခဲ့သည့် အပြင် ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင် ပြီးရော ပုံစံမျိုးနှင့် သာ ကိုယ်လွတ်ရုန်း သွားခဲ့သည်။ ။

ဒီတော့ ကလျာတို့ ဖိစနုလို့ မှာ ရွေးချယ်စရာ မရှိသည့် အဆုံး ဖမားတပ်များ နှင့် မဟာမိတ်ပြုကာ ဖမားတို့ ၏ အထောက်အပံ့ကို ခံယူရတော့လေသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့သော ကျေးဇူးတရား တွေကြောင့် ပင် သွန်ခရုံဖော့မှာ ဖမားတပ်များကို တိုက်ခိုက် တွန်းလှန်ဖို့ မဝံ့ရဲတော့ဘဲ သစ္စာတော်ခံ ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်လာဖို့ အကြောင်းဖန်ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

Phra Suphankalaya (ဖရာဆုပန်ကလျာ) ၃

ဖမားတပ်တို့ ဝင်ရောက် လာပြီ ဆိုသော အသံနှင့် အတူ စစ်ခရာသံ တို့ က ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းလာခဲ့သည်။ ။ ဟင်္သာတံဆိပ် ခတ်နှိပ် ထားသည့် အောင်လံတို့ က လေထဲ၌ တလူလူလွင့်လျက် ရှိသလို မြို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည့် ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်တို့ ၏ မြေတလင်း ပေါ် ချနင်းလိုက်သံကလည်း ဖိစနူလို့ တစ်မြို့လုံး တုန်ခါသွားသကဲ့သို့ ပင် ...

ကလျာတို့ ဖိစနူလို့ ကို ဖမားတို့ က ပိဿလောက်ဟု ခေါ်ဆိုလေ့ရှိ ကြသည်။ ။ ဖိစနူလို့ သည် အယိုထယာ ကဲ့သို့ မြို့ကြီးပြကြီးတစ်ခု မဟုတ်သော်လည်း ဆည်မြောင်းချောင်းကန် ပေါများကာ စိုက်ပျိုးသမျှ ဖြစ်ထွန်းသည် က များ ၏။ နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ ခမ်းနားလှသည့် အ ဆောက်အအုံနှင့် စေတီပုထိုးတို့ က မြို့အနှံ့တွင် ပြန့်ကျဲ တည်ရှိနေသလို မြို့သူမြို့သားတို့ သည် လည်း ဘိုးဘွားအမွေအနှစ် ဖြစ်သော ရိုးရာ ယဉ် ကျေးမှုကို အလွန်တန်ဖိုးထားကြသူများ ဖြစ်သည်။ ။

နေ့စဉ်နှင့် အမျှ မြို့အတွင်းထဲမှ တီးမှုတ်ကခုန် နေကြသံများကို မြို့ ပြင်ခပ်ဝေးဝေးကပင် လှမ်း၍ ကြားနိုင်လောက်အောင် အနုပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အစွဲအလမ်း ကြီးကြသော မြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်ပါ၏။

ကလျာတို့ ဖိစနူလို့ အိမ်တော်ကြီးနှင့် တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာသည့်

ဖမ္မာတပ်သားတို့ ကို ကြည့်ရသည် မှာ အယှိထယာကို သိမ်းပိုက်
အောင်မြင် လာကြသည် ကြောင့် ထင်၏။ လွန်စွာမှ တက်ကြွပျော်ရွှင်
နေဟန်ရှိသည် ။

ထိုနေ့က ကလျာသည် အဝေးမှ ချီတက်လာသည့် ဖမ္မာတပ်တို့ ကို
လေသာပြတင်းမှ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေရင်း သူ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြ
စ် မြင်တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။

သူဆိုသည် မှာ အခြားမဟုတ်

ဖမ္မာလူမျိုးတို့ ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သူ ဟု နိဆာဝတီ ပြည့်ရှင် ဘူလင်
နမ်ကရော်ထင်နော်ဝထမ် ပင် ...

ထိုစဉ်အချိန်က ပျိုဖော်ဝင်စ အရွယ်ပင် မရောက်တတ်သေးသော က
လျာသည် သွန်ခရုံဖော့ဖုရားနှင့် မောင်လေး နှစ်ယောက်မှ တစ်ပါး
အခြားယောက်ျားပျိုတို့ နှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံမှု နည်းပါးခဲ့၍ အမျိုးသား
တစ်ယောက်၏ ချောမောလှပခြင်း ယောက်ျား ပီသခြင်းတွေနဲ့
ပတ်သက်လို့ ကလျာ များများ စားစား မသိခဲ့။

သို့သော် ဟု နိဆာဝတီ ပဂေါ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သော ရှမ်းပြည်၊ တ
ရုတ်ပြည်နှင့် အိန္ဒိယအပြင် ယခု အယုဒ္ဓယကိုပါ သိမ်းပိုက်အောင်မြင်
နိုင်ခဲ့သော ရှင်ဘုရင်တစ်ပါးအနေနှင့် ဒီလောက်ထိ ရုပ်ရည် ပြေပြစ်ကာ
ကြည့်လို့ ကောင်းနေလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိတာတော့ အမှန်

ဘူလင်နမ် အရှင်သည် ရတနာမျိုးစုံတို့ စီခြယ်ထားသည့် ဆင်ပြောင်
ကြီးပေါ်ဝယ် တင့်တယ်စွာ စံမြန်းလျက်ရှိပြီး လေးဖက်လေးတန်မှ အုပ်
မိုးထားသည့် ထီးဖြူတို့ ပင်မှ ဘူလင်နမ်အရှင်၏ ခုံညားလွန်းသော ရုပ်
သွင်အား ဖုံးကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ဖမားတို့ သည် အသားညိုကာ ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းသန်မာကြ သည် ဟု ကလျာ ကြားဖူး သိဖူးသော်လည်း ပရင်နန်မိအရှင်ကတော့ က လျာ မြင်ဖူးသော ဖမားလူမျိုးတွေလို မဟုတ်၊ အသားအရေ စိုပြည်ဝင်း ဝါကာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိသည် ။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ အကြည့်တွေကလည်း လွန်စွာမှ ပင် စူးရှလွန်းသည် ဟု ကလျာ ထင်မြင် မိ၏ ...

"ဖရော့ ဆုဖန်ခပ်လယာ့ မိဖုရားကြီးက ဟု နန်းထုံရိုင်ထဲကို ကြွခဲ့ပါလို့ အမှာ တော် ပါးလိုက်တယ်"

"ဟု နန်းထုံရိုင် ... အင်း ... ဟုတ်ပြီ၊ ခုပဲ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ"

ခမ်းနားကြီးကျယ် လွန်းသော ဖမားတပ်တို့ ကို တအံတဩ ငေးမော ကြည့်ရှု နေမိသည့် ကလျာသည် နောက်တော်ပါ မိန်းကလေး၏ အသံ ကို ကြားသောအခါမှ သတိဝင် လာပြီး ဟု နန်းထုံရိုင်အတွင်းသို့ အလျင် အမြန် ပြေးဆင်းလာခဲ့ပါသည် ။

ဟု နန်းထုံရိုင် ဆိုသည် မှာ ကလျာတို့ ဖိစနုလို့ ၏ ရာဇပလ္လင် ထားရှိ ရာ ခန်းမဆောင်ဖြစ်သည် ။ ထိုခန်းမဆောင် ထဲတွင် သွန်ခရုံဖော့ဖုရား နှင့် တိုင်ပင်ခံမှူးမတ်တို့ ၏ နိုင်ငံရေးကိစ္စများ တိုင်ပင်လေ့ရှိရာ အဆော င်တော် ဖြစ်သည့် အတွက် ကလျာတို့ မိန်းမသားများ အနေနှင့် အရေးကြီးကိစ္စ မရှိဘူးဆိုလျှင် ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရှိချေ။

ဒါကြောင့် ခုလို ဟု နန်းထုံရိုင်ထဲသို့ လာရောက်ရန် ခေါ်ခိုင်းလိုက် သည် ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အရေးကြီးကိစ္စ တစ်ခုခုရှိနေပြီ ဆိုတာကို သိနိုင်လေသည် ။

"ဒါကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖရော့ ဝိဆူကေဆရီပါ၊ ဒီ ဘက်ကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သမီးတော်ကြီး ဖရော့ဆုဖန်ခပ်လယာနဲ့ ဖရော့အုံ

ဒမ် ဖရာအုံကော သားတော်နှစ်ပါး ဖြစ်ကြပါတယ်"

သွန်ခရုံဖော့က ဆွန်ဒက်မဲအပါအဝင် ကလျာတို့ အားလုံးကို ဘူလင် နမ်အရှင်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ခစားစေခဲ့ကာ ကလျာတို့ တစ်ယောက်ချင်းစီ ၏ နာမည်ကိုလည်း ဘူလင်နမ်အရှင်အား အသိပေးခဲ့ပါသည်။ ။

ဒီချိန်အတောအတွင်း ဟု န်းထုံရိုင်တစ်ခုလုံးမှာ အပ်ကျသံပင် ကြား ရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိပြီး သွန်ခရုံဖော့က သူ စံမြန်းနေကျ ပလ္လင်ထက်တွင် ပရင်နန်အရှင်အား စံမြန်းနေစေကာ သူ ကိုယ်တိုင်ကတော့ မနီးမဝေးရှိ သလွန်ငယ်လေးပေါ်မှ သာ ခစားခဲ့၏။ ကလျာတို့ ဆွန်ဒက်မဲဖုရားတို့ မိန်းသားတွေကတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် နူးကို တုပ်၊ ကိုယ်ကိုယို့ကာ ပြားပြားဝပ် နေရတာပေါ့လေ။

ထုံးတမ်း အစဉ်အလာအရ ဖမားဘုရင်တို့ ကို ခစားမည်ဆိုလျှင် ခေါင်းကို အမြဲတစေ ငုံ့ထားရမည် ဖြစ်ပြီး မော်ဖူးစေဟု အမိန့်ရှိမှ သာ ခေါင်းမော့ကြည့်ခွင့်ရသည် ဟု ဆွန်ဒက်မဲဖုရားက ကလျာကို တိတ်တ ဆိတ် မှာ ကြားထားခဲ့သည်။ ။ ဒါကြောင့် ကလျာသည် ခေါင်းကိုရဲရဲတင်း တင်း မော့မကြည့်ရဲခဲ့သော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ခိုးကြည့်ရင်း မြင်တွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းတွေကတော့ သူမကို ရင်နင့်စေ၏ ...

တစ်ချိန်က တစ်သွေး တစ်သံ တစ်မိန့်နှင့် လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်ခဲ့ သည့် သွန်ခရုံဖော့ဖုရားသည် ဖမားဘုရင်၏ ရှေ့တွင် လက်အုပ်ကို ချီ ရင်း ခေါင်းကိုငုံ့ရင်း သိမ်နုပ်စွာ နေထိုင်ပြောဆို နေရလိမ့်မည်ဟု ကလျာ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးခဲ့ပါချေ ...

"ရပါတယ် ညီတော်၊ ဆယမ်လိုပဲပြောပါ ကိုဖုရားက ဆယမ်လို အနည်းအပါးတော့ နားလည်ပါတယ်"

ဘူလင်နမ် အရှင်က သွန်ခရုံဖော့ဖုရား၏ အခက်အခဲကို နားလည်

ဟန်ဖြင့်၊ ပြောသည်။ ဒါလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်သည် ...

အယုဒ္ဓယကို ကာလကြာရှည်စွာ စစ်ချိခဲ့သော စစ်ဘုရင်တစ်ပါး အနေနှင့် ကလျာတို့ ဘာသာစကားကို အလုံးစုံ မဟုတ်တောင်မှ အတော် အသင့်တော့ နားလည်တတ်ကျွမ်း နေလောက်မည် မဟုတ်လား။

ဘူလင်နမ်အရှင် သုံးစွဲပြောဆိုသည့် ဆယမ်ဘာသာ စကားမှာ လုံးဝ ဥဿုံ မှန်ကန်သည် ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ဆိုလိုရင်းစကားကို သဘော ပေါက်အောင်တော့ ပြောဆိုနိုင်သည် ဆိုတော့ ဖမာ တစ်ယောက် အနေ နှင့် အတော်လေး ကျွမ်းကျင်သည် ဟု ပဲ ဆိုနိုင်ချေ၏။

နောက်ပြီး ဆယမ်လို မပီကလာပီကလာ ပြောဆိုနေသည့် ဘူလင်နမ်အရှင်၏ စကားတို့ ကြောင့် ကလျာ ရယ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားခဲ့သော်လည်း လောလောဆယ်မှာ တော့ ရယ်ဖို့ မဆိုထားနှင့် အသံပင် မထွက်ရဲ လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေရပါသည်။

"ပိဿလောက်ဟာ ဟိုးအရင်ထဲက ကိုဖုရားတို့ ထံမှာ သစ္စာရှိခဲ့တာ ပဲလေ၊ ညီတော်တို့ ရဲ့ သစ္စာတရားကို ကိုဖုရား မေ့တော်မမူပါဘူး၊ စစ်မက်လည်း မပြုသလို မြို့သူမြို့သားတွေကို ထိခိုက်စေမှာ လည်း မဟုတ်လို့ သက်သာသလိုသာ နေပါ ညီတော်"

စံမြန်းလက်စ ပလ္လင်ထက်မှ ရုတ်တရက် ဆင်းသက်လာခဲ့သည့် ဘူလင်နမ်အရှင်က အတန်ငယ် ထိတ်လန့်နေဟန် ရှိသည့် သွန်ခရုံဖော့၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

အပေါ်ယံ အပြောလေးတွေကတော့ ညီအစ်ကိုအရင်း တစ်ယောက်ပဲ မာ ချိုမြိန်လှသော်လည်း ထိုခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေရဲ့ အနောက်မှာ အတ္တနှင့် လောဘ ရမ္မက်ဇောတို့ ကို ကလျာ အတိုင်းသား မြင်တွေ့နေရသည်။

"ကိုင်း ... ညီတော်ဟာ ဒီနေ့ကစပြီး ပိဿလောက် မြို့စားအဆင့် ကနေ အယုဒ္ဓယပြည့်ရှင် မဟာဓမ္မရာဇာ အဖြစ်ကို ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ ဒီတော့ ဟု နံဆာဝတီ အပေါ်မှာ သစ္စာခံနေသရွေ့ ညီတော်နဲ့ မိသားစုအတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကိုဖုရား အာမခံတယ် ဟုတ်စ"

"မှန် ... မှန်ပါ။ အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်းပါ ဘုရား"

ဘူလင်နမ်အရှင်၏ အမိန့်စကား ပြီးဆုံးသည် နှင့် သွန်ခရုံဖော့ အပါအဝင် ကလျာတို့ အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြားပြားဝပ်ကာ အရိုအသေ ပြုလိုက်ကြရသည်။ ။

ကျွန်တိုင်းပြည် ဟုတ်သည် အစေခံတိုင်းပြည်

လက်အောက်ခံ ဘုရင်ဟု သာ စကားလှပအောင် သုံးနေသော်လည်း ကလျာတို့ အားလုံး ကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရချေပြီ။ ဘူလင်နမ် အရှင်သည် တော်လွန်း၏ အကွက်စေလွန်း၏။ ပြောဆိုသွားသည့် စကားလုံးတိုင်းမှာ ကိုဖုရား နောင်တော်ကလေ ညီတော်ကလေ စသည် တို့ ကိုသာ ထည်လဲ သုံးစွဲကာ စကားတိုင်းကို ဩဇာအာဏာသံ တစိုးတစီမျှ မပါရအောင် ထိန်းသိမ်းပြီး ပြောဆိုသွားခဲ့သည်။ ။

သို့သော် . . . ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေ ကိုယ့်လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် ကိုယ်လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့သော ဆယမ်းတို့ သည် ထမင်းစား ရေသောက်သည် မှ အစ လူမျိုးခြားတို့ ထံ အစီရင်ခံရမည့် အကြောင်း၊ လူမျိုးခြားတို့၏ လွှမ်းမိုးမှုအောက်ဝယ် လွတ်လပ်ခွင့်တို့ ဆုံးရှုံးသွားချေပြီ ဆိုသည့် အကြောင်း တစ်ဖက်လှည့်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ကိုတော့ ဘူလင်နမ်အရှင်လည်း သိသလို သူမတို့ အားလုံးလည်း နားလည် သဘောပေါက်ကြပါ၏။

ဘူလင်နမ်အရှင်သည် တိုင်းပြည်ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအချို့ကို သွန်ခရုံဖော့ဖုရားနှင့် အတန်ကြာသည် အထိ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ပြီးသည့် နောက်တွင် နံဘေးရှိ ရွှေရောင်အစ်ကလေးထဲမှ ဖက်စိမ်း အချို့ကိုထုတ်ကာ အညှာကို သွားနှင့် ကိုက်ဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် နွားနို့နှင့် ဆင်တူသည့် အဖြူရောင်အနှစ် အချို့ကို ဖက်စိမ်းပေါ်တွင် သုတ်သည် ။ အမှုန့်ငယ်လေး အချို့ကိုလည်း အပေါ်မှ ဖြူးလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ထိုဖက်ငယ်လေးကို အထုပ်တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်အောင်ထုပ်လိုက်ပြီး သွန်ခရုံဖော့အား ကမ်းပေးလိုက်သလို ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပါးစောင်ထဲတွင် ငုံရင်း တမြို့မြို့ ဝါးစားနေလေတော့၏။

"စားပါ ညီတော် ကိုဖုရားတို့ တောင်ငူက ကွမ်းဟာဆိုရင် အရည်အသွေးအားဖြင့် ပြောစရာ မလိုသလို သိပ်ပြီး စားလို့ ကောင်းပါတယ်"

ပရင်နန်မ်အရှင်၏ စကားကြောင့် ဒီစားစရာကို "ကွန်း"ဟု ခေါ်ကြောင်း ကလျာ သိလိုက်ရသည် ။

သိပ်ပြီးအရသာရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ သွန်ခရုံဖော့ဖုရား၏ ဖြစ်သွားသော မျက်နှာတော်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကလျာ သဘောပေါက် လိုက်မိသည် ။

ဘူလင်နမ်အရှင် သောင်အူ နေပြည်တော်တွင် စံမြန်းနေချိန် သောင်အူ ချစ်ကြည်ရေး သံအမတ်တို့ ရောက်လာစဉ်တုန်းကလည်း ဒီလိုဖက်စိမ်းလေးများကို အမြဲတစေ ဝါးနေကြသည် ကို ကလျာမြင်ဖူးသည် ။

သွန်ခရုံဖော့ဖုရားနှင့် စကားပြောဆိုနေချိန်မှာ ပင် တမြို့မြို့ဝါးလိုက် အနီရောင် အရည်များကို ထွေးထုတ်လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည် ကို ကလေးဘဝတုန်းက သူမ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူး၏။

သွန်ခရုံဖော့ဖုရားကတော့ တစ်ခါတုန်းက "ဒါသူတို့ တွေ့ရဲ့ ရိုးရာပဲ
လေ သမီးတော်ရဲ့ သူတို့ တွေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မိတ်ဆွေ
ဖြစ်တဲ့ အခါ အဲဒီကွန်းဆိုတာကို ကျွေးတတ်ကြတယ်၊ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရဲ့
သင်္ကေတပဲပေါ့" ဟု ဆိုပြီး စိတ်လိုလက်ရ ရှင်းပြခဲ့ဖူးလေသည်။ ။

"ကိုင်း ... ကိုင်း ... တို့ ဖမားတပ်တွေလည်း ခရီးပန်းလာကြပြီ ဆို
တော့ အနားယူကြပေဦးပေါ့၊ ဒီနေ့ကစလို့ နောက်သုံးရက်တိတိ ကြာတဲ့
နေ့မှာ ပိဿလောက်မြို့စား စော်ဘွားသောင်ကျည်ကို မဟာဓမ္မရာဇာဓိ
ပတိ ဘွဲ့ခံစေပြီး အယုဒ္ဓယပြည့်ရှင်အဖြစ် တင်မြှောက်တဲ့ ပွဲကို ခမ်းခမ်း
နားနားကျင်းပမယ်၊ ပိဿလောက် မြို့သူမြို့သားတွေလည်း အေးအေးချ
မ်းချမ်း အိပ်စက်ကြပါကွယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဖမားနဲ့ ဆယမ်ဟာ တစ်သား
ထဲ ဖြစ်သွားပြီလို့ သာ မှတ်လိုက်ကြပေတော့"

ဘူလင်နမ်အရှင်က နောက်ဆုံးအမိန့် တစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်ပြီး
နောက် ညီလာခံကို ရပ်စဲ လိုက်လေ၏။

ဖမားတွေအားလုံး ဟု နုံးထုံရိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါမှ
ကလျာတို့ တွေ အားလုံး အသက်၀၀ ရှူနိုင်ကြလေသည်။ ။

"ဒီလောက်နဲ့ ပဲ ပြီးသွားလို့ တော်သေးရဲ့ ၊ ဘာတွေများ ထပ်ဖြစ်ဦးမ
လဲလို့ ကျွန်မမှာ ရင်ထိတ်လိုက်ရတာ"

ဆွန်ဒက်မဲဖုရားက ရင်ကိုဖိရင်း ပြောသည်။ ။

"ဖမားတွေဟာ တို့ ဆယမ်တွေအပေါ်ဆက်ဆံတာ သိပ်ပြီးတော့ မ
ဆိုးလှပါဘူး၊ ညီနောင်အရင်းအရာတော့ ထားပေသားပဲ"

စကားနည်းသော သွန်ခရုံဖော့ဖုရားက ကောက်ချက်ချသည်။ ။

နောက်သုံးရက်နေလို့ သွန်ခရုံဖော့ကို ဘုရင်အဖြစ် နန်းတင်အပြီး ဖ

မားတပ်တို့ ပြည်တော်ပြန် သွားသည် နှင့် အရာအားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ပြီးဆုံးသွားပြီဟု သွန်ခရုံဖော့ဘုရားက ပြောသောကြောင့် ကလျာ အပါအဝင် အိမ်တော်သူလေးများ အားလုံး စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးကာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင် သွားကြလေသည်။ ။

သို့ရာတွင် သူတို့ အားလုံး၏ ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲပေးတော့မည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက မကြာခင် ရောက်ရှိလာတော့မည် ဆိုတာကို တော့ ထိုစဉ်က ကလျာတို့ အားလုံး သိရှိနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါချေ။

Phrasuphankalya (ဖရာဆုပန်ကလျာ) ၄

"ဘာပြောတယ် . . . ဖရာအုံဒမ်ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားဖို့ ဟုတ်လား"

ဒီသတင်းကို ကြားလိုက်သည် နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကလျာသည် ခေါင်း တစ်ခုလုံး အိုးထိန်းစက်လို ချာချာလည် သွားခဲ့သည် ဘယ်လိုယုံရမှာ လဲ ။ ဒီကိစ္စကို သူဘာကြောင့် များ ယုံကြည်နိုင်ရမှာ တဲ့ လဲ။

ဘုရား ဘုရား ... ပြောတော့ ကိုဖုရား ကိုဖုရားနဲ့ ဖိစနူလို့ ကို ညီရင်း သားနောင်လို ချစ်ခင်တာပါတဲ့ ၊ ဖိစနူလို့ ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှာ ပါတဲ့ ၊ ခုတော့ မောင်လေးအုံဒမ်ကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွား တော့မယ်တဲ့ လား ...

"ဆွန်ဒက်မဲ ဆွန်ဒက်မဲ ဖယ့်ခါလုပ်ပါဦး တစ်ခုခုလုပ်ပါဦး"

" သွားမယ် ဘူလင်နမ်ဆိုတဲ့ လူဆီကိုသွားပြီး ငါ့သားလေးကို ခေါ်မ သွားဖို့ ငါ့ကိုယ်တိုင်သွားပြီး တောင်းပန်မယ်"

"စိတ်ထိန်းတော်မူပါဦး ဖယ့်ခါ၊ မသင့်တော်တာမို့ စိတ်ထိန်းတော်မူ ပါ ဖယ့်ခါ"

ဘူလင်နမ်အရှင်၏ ရှေ့တော်မှောက်ကို ချက်ချင်း အခစားဝင်လိုက်မည် ဆိုပြီး လက်သီး လက်မောင်းတန်းလျက် ရှိသော ဆွန်ဒက်မဲဖုရားကို အိမ်တော်သူလေး အချို့က ဝိုင်းဆွဲကြရင်း အဆောင်တော်တစ်ခုလုံး

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်သည်။ ။

ကလျာကတော့ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်လာရုံမက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေမိသည်။ ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်း ဒေါသဖြစ်ခြင်းလော ဝမ်းနည်းခြင်းလော ဝေခွဲမရနိုင်သည့် ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။

ဖမာတို့ ဘက်မှ ကြေညာစကားမှာ ဖိစနုလို့ ၏ မင်းသားနှစ်ပါး အနက်မှ သားတော်ကြီးဖြစ်သော ဖရောအုံဒမ်ကို ဟု န်ဆာဝတီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားမည့် အပြင် သွန်ခရုံဖော့သည် လည်း အယိုထရာပြည့်ရှင် အဖြစ် ရေစင်သွန်းလောင်း ပြီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကလျာတို့ အား လုံးလည်း အယိုထယာ နေပြည်တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့စံမြန်းရမည် ဆိုပြီး ဖြစ်ပါ၏။

ညီလာခံသဘင်ပြီးလို့ မိုးမချုပ်သေးမီချိန်မှာ ပင် ဒီသတင်းဆိုးကြီးက ကလျာတို့ အနောက်ဆောင် တစ်ခုလုံးကို တောမီးကဲ့သို့ လောင်ကျွမ်းစေခဲ့သည်။ ။

ညီနောင်သားချင်း ဆိုသည့် စကားကို ပါးစပ်မှ မချသည့် ဘူလင်နမ် အရှင်မှာ ခုတော့ မောင်လေး အုံဒမ်ကို တို့ အားလုံးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားရုံမျှ မကဘဲ သူတို့ မိသားစုကိုလည်း အယိုထယာသို့ ပြောင်းရွှေ့စေခဲ့ပြီ တဲ့ လား၊ ဒီနေရာမှာ သာ သွန်ခရုံဖော့မဟုတ်ဘဲ သူ၏ ညီတော် အရင်း ဆိုလျှင်လည်း ဘူလင်နမ် အရှင် ယခုကဲ့သို့ပင် လုပ်ရက်မည်လား ကလျာ သိချင်လွန်းလှပါ၏။

အယိုထယာမင်းသား ဖရောအုံဒမ်အား ဆယမ် ဖမား ချစ်ကြည်ရေး အနာဂတ်အတွက် ဟု န်ဆာဝတီသို့ အဆောင်အယောင် နှင့် တကွ ပင့်ဆောင်မည်တဲ့ ။ စကားလှအောင်သာ ချစ်ကြည်ရေးအတွက် ပင့်ဆောင်မည်ဟု ပြောနေသော်လည်း ကလျာတို့ ဆယမ်တွေ ဖမားပြည်အပေါ် သ

စွာမဖောက်ရဲအောင် အံ့ဒမ့်ကို ဓားစာခံအဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားမည့် အကြောင်း၊ ကလျာတို့ ဘက်က တစ်ခုခု သစ္စာဖောက်ခဲ့လျှင်၊ တော်လှန် ခဲ့လျှင် အံ့ဒမ့်ကို သတ်ပစ်မည် ဆိုသည့် အကြောင်းကို စကားလှလှလေး နှင့် အသိပေးလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

"လွှတ်စမ်း ငါ့ကိုလွှတ်၊ ဘူလင်နမ်ဆီကို ငါသွားမယ်၊ သွားကိုသွားရ မယ်"

"မိဖုရားကြီး ... စိတ်ကိုထိန်းစမ်းပါကွယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကဒီလိုဖြစ် နေရင် လက်အောက်ငယ်သား တွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဟင်"

ဘယ်အချိန်ထဲက အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည် မသိသော သွန်ခရုံဖော့က ဆွန်ဒက်မဲဖုရား၏ လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောသည် ။

သွန်ခရုံဖော့ဖုရား ကိုယ်တိုင်သည် လည်း အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည် မှာ သုံးညရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မျက်ကွင်း နှစ်ဖက်လုံး ညိုမည်းကာ လူမ မာ တစ်ယောက်နှင့် ပင် ဆင်တူနေချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကလျာမှာ ဒီရက် ပိုင်းတွေအတွင်း သိသိသာသာကြီး ပိန်ကျသွားသော ဖခင်ဖြစ်သူကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မော့ကြည့်လိုက် မိပါသည် ။

"စိတ်ထိန်းရမယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုများ ထိန်းရမလဲ အယုဒ္ဓယ ပြ ည့်ရှင်ကြီးရဲ့ ၊ ကျွန်မက အမေပါ ကိုယ့်သား တစ်ယောက်လုံး ကြက်က လေး ငှက်ကလေးလို တိုင်းတစ်ပါးဆီ ဖမ်းခေါ်သွားမဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လို များ ကြည့်နေနိုင်ပါ့မလဲဟင် ပြောစမ်းပါဦး"

"ဒီလို ဖမ်းခေါ်သွားတာမျိုး တော့လည်း မဟုတ်ဘူး လေ မိဖုရားကြီး ရဲ့ ၊ ခုဟာက ချစ်ကြည်ရေးကိစ္စ ဆိုတော့ ..."

"အို ... ဘာချစ်ကြည်ရေးမှ မသိဘူး၊ အခု တားပေး ဒီကိစ္စကို အခု ချက်ချင်း တားပေးစမ်းပါ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ် ပြီး ကိုယ့်သားအရင်း တစ်ယောက်ကိုတောင် ကာကွယ် မပေးနိုင်တော့ ဘူးလားဟင် ပြောပါဦးဖယ်ခါ"

ဆွန်ဒက်မဲဖုရားက ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်လာဟန် တူသည်။ ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွား၏။

ကလျာကတော့ ခုချိန်ထိ ဘာတစ်ခုကိုမှ နားလည်သဘောပေါက် ခြင်း မရှိဘဲ မျက်နှာငယ်လေး များ ဖြင့်သာ ငေးကြည့်နေသည့် အံ့ဒမ်နှင့် အံ့ကောင်း မောင်လေးနှစ်ယောက်အား ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားရင်း ချက်ချင်းပင် လွတ်ထွက်သွားတော့မည့် အလား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက် ထားမိလေ၏။

"ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ မောင်လေးတို့ ရယ် နွန်းဆောင် တစ်ယောက် လုံး ရှိပါသေးတယ်ကွယ်"

ကလျာက ပြောနေရင်း မျက်ရည်ကျသည်။ ။ တကယ်တမ်း သူ့အနေ နှင့် က မောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ကာကွယ်ပေးရန်ဝေးစွာ မိမိကိုယ်မိမိပင် ကာကွယ်နိုင်မည့် သတ္တိမရှိ အခွင့်အရေးမရှိသလို ခွန်အားတို့ လည်း မရှိကြောင်းကိုတော့ ကလျာကိုယ်တိုင်လည်း သိတော့အသိသားပင် ...

ယနေ့သည် သွန်ခရုံဖော့ဖုရား၏ အယုဒ္ဓယဘုရင် တစ်ပါးအဖြစ် ထီး နန်းဆက်ခံမည့် နေ့ထူးနေ့မြတ်တော် ဖြစ်ပြီး ဘူလင်နမ်အရှင်ကိုယ်တိုင်

သွန်ခရုံဖော့ကို ရေစင်သွန်းလောင်းကာ ထီးနန်း အပ်နှင်းမည်ဖြစ်သည်

။

သွန်ခရုံဖော့ အမည်ကို ဖမားတို့ က စော်ဘွားသောင်ကျည်ဟု ခေါ်ဆိုလေ့ ရှိကြသော်လည်း ထီးနန်းဆက်ခံပြီး ချိန်၌ မူ သွန်ခရုံဖော့သည် မဟာသမာရတ်ချာ ဟူသောအမည်ဖြင့် အယုဒ္ဓယကို သိမ်းပိုက်စိုးစံတော်မူမှာ ဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးက ဖရာမဟာသမာရတ်ချာဟု ခေါ်ဆိုရမှာ ပဲ ဖြစ်လေသည် ။ ဖမားတို့ အခေါ်အရ ဆိုလျှင်တော့ မဟာဓမ္မရာဇာ မင်းတရားကြီးဟု လို့ ခေါ်ဆိုရလိမ့်မည်ထင်၏။

မင်္ဂလာရှိသောနေ့၊ မင်္ဂလာယူရမည့် နေ့ပင် ဖြစ်ငြားသော်လည်း ကလျာတို့ တွေ အားလုံးမှာ ခံစားချက်မဲ့သော ကျောက်ရုပ်များကဲ့သို့ပင် တက်ကြွခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းအလျဉ်းမရှိ ငူငူငိုငိုသော ရပ်နေမိလေသည် ။

ထီးနန်းဆက်ခံပွဲ ပြီးတာနှင့် ဖမားတွေက မောင်လေးဖရာအံ့ဒမ်ကို ဟု နံဆာဝတီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြတော့မည့် အပြင် ကလျာတို့ တွေ အားလုံးလည်း အယိုထယာသို့ ထီးနန်းပြောင်းရွှေ့ ကြရပေတော့မည်။

အံ့ဒမ်တစ်ယောက် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသည့် တိုင်းတစ်ပါးသားတို့ အကြားတွင် နေသားမှ ကျပါလိမ့်မလား၊ အဆင်ရောပြေပါ့မလား၊ ဒီလို အတွေးတွေက ကလျာကို အပူလုံးကြွစေသည် ။ အသက်ရှစ်နှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေးသော မိဘရင်ခွင်ထဲတွင် ဆိုးလို့ ကောင်း ချွဲနဲ့လို့ ကောင်းတုန်း မောင်လေးကို ဖမားတို့ က အမြင်ကြည်မှ ကြည်ပါ့မလား ငြိုငြင်ကြလိမ့်မလား ကလျာစိုးရိမ်၏။

ဒါကြောင့် ကလျာနှင့် ဆွန်ဒက်မဲဖုရားတို့ က မည်သူမှ ရောက်မလာသေးခင် အံ့ဒမ်ကို လက်ဆွဲခေါ်ပြီး တိတ်တဆိတ် မှာ စရာ ရှိတာတွေကို

မှာ ရသည်။ ။

"ဖရာအံ့ဒမ် . . . ဟိုကိုရောက်ရင် လိမ်လိမ်မာမာ နေ့နော်မောင်လေး
၊ မဖုရားတို့ ကို သတိရရင် တစ်ခုခုလိုအပ်တာ ရှိတယ်ဆိုရင်
ခြေမြန်တော်နဲ့ ချက်ချင်း စာထည့်ပေးလိုက် မဖုရားတို့လိုက်လာမယ်
ကြားလား"

"စိတ်မပူပါနဲ့ မဖုရား ... အံ့ဒမ်နေတတ်ပါတယ်၊ မဖုရားတို့ ဆွန်ဒက်
မဲဖုရားတို့ သာ အယွိုထယာမှာ ဂရုစိုက်ကြပါ"

"ဘုရားရေ ..."

အံ့ဒမ်စကားကို ကြားတော့ ကလျာ ပြောစရာစကား မရှိတော့လော
က်အောင် ဆွံ့အခဲ့ရသည်။ ။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ နို့ထိန်းသည် လက်က လွ
တ်သော အဆော့ အကစား မက်သော မောင်ဖြစ်သူသည် ဘယ်အချိန်တု
န်းကများ ဒီလောက်ထိ ရင့်ကျက်သွားရတာပါလိမ့် ...

ကလျာအထင် အံ့ဒမ်တစ်ယောက် ဒီသတင်းကို ကြားသည် နှင့် ဖ
မားတို့ နှင့် မလိုက်လိုကြောင်း ပြောပြီး အော်ဟစ်ငိုယိုနေလိမ့်မည်ဟု ထ
င်မြင်မိခဲ့သော်လည်း ခုမျက်စိရှေ့ မြင်တွေ့နေရသည့် အံ့ဒမ်မှာ တော့ န
တ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သလိုမျိုး ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည် က
တော့ ထူးဆန်းလွန်းလှချေ၏။

"ဘာလို့ မျက်ရည်ကျနေတာလဲ မဖုရားရဲ့ ၊ အံ့ဒမ် အဆင်ပြေပါတယ်
ဆိုမှ ပဲ အယွိုထယာရဲ့ မင်းသမီးကြီးဆိုတာ အဲဒီလို မျက်ရည်မကျရဘူး
ဗျ"

"အေးပါ မောင်လေးရယ် .. အေးပါ နွန်းဆောင်က အံ့ဒမ်ကိုစိတ်ပူလို့
ပါ"

ကလျာက ပြောရင်း မျက်ရည်သုတ်သည် ။ ငိုယိုလိမ့်မည် ထင်သော သူက မငိုဘဲ တကယ်တမ်း မျက်ရည်ကျရသူက သူမတို့ သားအမိ ဆို တော့ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေပြီဟု ဆိုရမည်။

ဘာပဲပြောပြော သွန်ခရုံဖော့ဖုရား အနေနှင့် သာ တုံ့ကျိဘာဝေနှင့် အသည်းနှလုံး မာကျောနိုင်သော်လည်း ကလျာတို့ ဆွန်ဒက်မဲဖုရားတို့ မိန်းမသားတွေမှာ တော့ နင့်နေအောင် ခံစားရပါ၏။ ဒါကြောင့် လည်း ထို နေ့ကစပြီး ဆွန်ဒက်မဲဖုရား မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသော မိန်းမသား တစ်ယောက် ဖြစ်ရသည် မှာ ခက်ခဲလွန်းလှသည် ဆိုသည့် အကြောင်း ကို ကလျာ စတင်ပြီး သဘောပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ရွေးချယ်စရာ လမ်းမရှိ ခက်ခဲသည် ဖြစ်စေ ချောမွေ့သည် ဖြစ်စေ ဖ ခင်ဖြစ်သူနှင့် ချပေးသောလမ်းကို လျှောက်လှမ်းရင်း ခင်ပွန်းလင်၏ ဦး ဆောင်မှုနောက်ကို လိုက်ပါကြရသည် ။

ဒီကြားထဲ တစ်ချက်တလေ ယိမ်းယိုင်လိုက်သည် နှင့် လက်ညှိုးထိုး ကြမည့် သူတွေဆိုတာက ဒုနှင့် ဒေး၊ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သားဖြစ်သူ အကျင့် မကောင်း ဆိုးသွမ်းလျှင် ထိုမိန်းကလေး အထိန်းအသိမ်း ညံ့လို့ ဟု ထောပနာ ပြုလေ့ရှိသော်လည်း ထိုမိန်းကလေး မကောင်းပြန်လျှင်တော့ ခင်ပွန်းလင်၏ အပြစ်မဟုတ် မိန်းကလေး၏ အပြစ်သာ ဖြစ်ပြန်သည် ။

ဒါကြောင့် လည်း ရွေးချယ်စရာ မရှိသည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခက်ခဲစွာ လျှောက်လှမ်းနေရင်း မည်မျှပင် ပူပန်သောက တွေ့တွေ့ အပြီးမပျက်စေနဲ့ ဟု ဆွန်ဒက်မဲဖုရားက မကြာခဏ ဆုံးမခြင်း ဖြစ်လိမ့် မည် ထင်၏။

မင်္ဂလာ အခါတော် ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြော်ငြာသံနှင့် အတူ သွန်ခရုံဖော့ဖုရားက ပုဏ္ဏားတော် အပေါင်းတို့ ကို ခြံရံကာ ဟု နန်းထုံရိုင် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

သွန်ခရုံဖော့ဖုရားသည် ရွှေကနုတ်တို့ ဖြင့် တန်ဆာဆင်သည့် ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်းထက်၌ ဆင်မြန်းထားသည့် မကိုဋ်တော်မှ စိန်ပွင့်တို့ ကလည်း မျက်စိ ကျိန်းလှမတတ်ပင် တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။ ။

သွန်ခရုံဖော့ အနောက်မှ လိုက်ပါလာသည့် ပုဏ္ဏားတော်များ သည် ဘိသိက်ရေစင်တော်နှင့် မင်းမြှောက်တန်ဆာ တို့ ကို သယ်ဆောင် လာရသူများ ဖြစ်သည်။ ။ ကလျာတို့ ဆယမ်တွေ၏ နန်းတက် ဘိသိက်ခံယူပွဲတွင် ရေစင်တော် သွန်းလောင်းခြင်းနှင့် အဆောင်အယောင် လက်ခံယူခြင်း ဆိုပြီး အပိုင်း နှစ်ပိုင်းရှိကာ ဒီအပိုင်းနှစ်ပိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ သာလျှင် တရားဝင် အယှိယယာဘုရင် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိမှာ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဘိသိက် ရေစင်တော်သည် ကလျာတို့ နိုင်ငံအနှံ့အပြားရှိ ထင်ရှားသော မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်တို့ မှ ရေကို ပေါင်းစပ် စုဆောင်းထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ထိုရေစင်တော်သည် နန်းတက်ပွဲအတွက် မရှိမဖြစ် အရေးပါသော အရာတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်သည်။ ။

ဆယမ်တို့ သည် အင်းအိုင်မြစ်ချောင်း ပေါများ ရာ အရပ်တွင် နေထိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မြစ်ရေချောင်းရေကို လွန်စွာမှ ပင်တန်ဖိုးထားကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် နန်းတက်မည့် ဘုရင်အလောင်းအလျာသည် ထိုရေစင်တော်ကို အသုံးပြုပြီး ချိုးတော်ရေသုံး

သန့်စင်ခြင်း ရေစင်သွန်းလောင်း ဘိသိက်ခံယူခြင်း များကို ပြုလုပ်ရခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

သွန်ခရုံဖော့ဖုရားသည် ဘူလင်နမ်အရှင် အပေါ်မှ နေ၍ သွန်းလောင်းပေးလိုက်သည့် ရေစင်တော်တို့ ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခံယူရင်း မျက်နှာတော် သန့်စင်ခြင်းကို ပြုကာ အယို့ထယာအား မင်းကျင့်တရားတို့ နှင့် အညီ အုပ်ချုပ်တော်မူမည်၊ ဖမားတို့ လက်အောက်တွင် သစ္စာရှိစွာ နေထိုင်မည်ဖြစ်ပြီး ဤသစ္စာတရားတို့ ကို ဖောက်ဖျက်မိပါက ဘဝအဆက်ဆက် ဘေးဒုက္ခ ရောက်ရပါစေကြောင်း ကျမ်းသစ္စာကို ပြည်သူအားလုံး ရှေ့တွင် ကျိန်ဆိုရ၏။

ထို့နောက်တွင် တော့ သွန်ခရုံဖော့ဖုရားသည် ပုဏ္ဏားတော်များက ကမ်းပေးလာသည့် မင်းမြှောက်တန်ဆာတော်တို့ ကို လက်ခံယူသည် ။

ဆယမ် မင်းမြှောက်တန်ဆာ များ တွင် အဆင့်ကိုးဆင့်ပါ ထီးတော် မကိုဋ်တော် ရတနာဓား ရတနာကျိုင်းတော်နှင့် ခြေနင်းတော်တို့ ပါဝင်ပြီး ထိုအဆောင်အယောင် များကို လက်ခံရယူ အပြီးမှာ တော့ သွန်ခရုံဖော့ဖုရားသည် အယို့ထယာ ပြည့်ရှင် မဟာသမာရာဇာ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

"အရှင်မြတ် မဟာသမာရာဇာ သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ၊

အရှင်မြတ် မဟာသမာရာဇာ သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ

အရှင်မြတ် မဟာသမာရာဇာ သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ"

ဘူလင်နမ်အရှင်က လွဲ၍ ဟု န်းထုံရိုင်ထဲရှိ သူများအားလုံးက သွန်ခရုံဖော့ဖုရားကို လက်အုပ်ချီမိုးကာ ရှိခိုးဂါရဝ ပြုလိုက်ကြသည် ။

ပုဏ္ဏားတော်တို့ က ယခင်မိုးနေကျ အဆင့်ခြောက်ဆင့်ပါ ထီးဖြူကို

ဖြုတ်ကာ အဆင့်ကိုးဆင့်ပါ ထီးတော်နှင့် ပြောင်းလဲတပ်ဆင်၏။

မြို့စားအဆင့်မှ ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဆိုသည့် သဘောပင် . . .

ဖမားတို့ ၏ ရှိခိုးဂါရဝသည် လက်အုပ်ချီမိုးတာချင်းတူသော်လည်း ဆယမ်တို့ နှင့် ဆိုလျှင်တော့ အနည်းငယ် ကွဲပြားသည် ဟု ဆိုရချေမည်။

ဖမားတို့ သည် ယောက်ျားဖြစ်စေ မိန်းမဖြစ်စေ လက်အုပ်နှစ်ဖက်ကို နဖူးထက်တွင် တင်ထား၍ သာ ဂါရဝ ပြုကြသော်လည်း ကလျာတို့ ဆယမ်တွေမှာ တော့ အမျိုးသားတွေက လက်အုပ် နှစ်ဖက်ကို ဦးခေါင်း နောက်သို့ ပစ်မြှောက်ရင်း ဦးချရကာ အမျိုးသမီးတွေကတော့ တံတောင်ဆစ်ကို အားပြုထားရင်း ကိုယ်တစောင်း ထိုင်ကာ လက်အုပ်ကို တစ်ဖက်ချင်း ချရသည် ။

ဒါတွေအားလုံးထက် လောလောဆယ်မှာ တော့ ကလျာစိတ်ထဲမှာ မင်းမြှောက်တန်ဆာတို့ ကို အပြည့်အစုံ ဆင်မြန်းထားသည့် သွန်ခရုံဖော့ဖုရားသည် အလွန်တရာမှ တင့်တယ်ကာ လိုက်ဖက်လွန်းလှသည် ဟု ထင်မြင်လို့ နေမိသည် ။ အကယ်၍ သွန်ခရုံဖော့ဖုရားသာ လက်အောက်ခံ ဘုရင်တစ်ပါး အနေနှင့် မဟုတ်ဘဲ အယိုထယာကို သိမ်းပိုက် စိုးစံရသည် ဆိုလျှင် ဒီလောကမှာ ကလျာလောက် ပျော်သောသူပင် ရှိပါလေဦးမလား။

ခုတော့ . . . ညနေစောင်းပြီ ဆိုတာနှင့် အံ့ဒမ်ကို သူတို့ အားလုံးနှင့် အတူ ခေါ်ဆောင်သွားပေတော့မည်။

ဆွန်ဒက်မဲဖုရားကတော့ ဝတ္တရားအရ ပွဲတက်လာရောက်သော်လည်း သွန်ခရုံဖော့ဖုရားကို ခုချိန်ထိ စကားဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြောဘဲ အခမ်းအနား ပြီးသည် နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလို အနောက်ဆောင်

ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ။

သွန်ခရုံဖော့ဖုရား ဘက်ကလည်း အာဏာကို မက်မော၍ သားဖြစ်သူကို စတေးရက်သည့် နှလုံးသား ကင်းမဲ့သူကြီးဟု စွပ်စွဲခဲ့သည့် ဆွန်ဒက်မဲ၏ စကားတွေကို တစ်ခွန်းတလေမျှ တုံ့ပြန်ခြင်း မရှိသော်လည်း သားအရင်း တစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသော ဖခင်တစ်ဦးအနေနှင့် ရင်ထဲမှ မချီအောင် ခံစားနေရမည် ဆိုတာကို ကလျာ အတန်အသင့် နားလည်သဘောပေါက်ပါသည်။ ။

ရှင်ဘုရင်တို့ ၏ အဆောင်အယောင်များကို ဆင်မြန်းထားသော သွန်ခရုံဖော့ဖုရားသည် အပေါ်ယံတွင် သာ မာကျောချင်ဟန် ဆောင်နေသော်လည်း ရင်ထဲမှာ တော့ မည်မျှ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေသလဲ ဆိုတာကို သွန်ခရုံဖော့ဖုရား၏ နီမြန်းသော မျက်လုံးအစုံကို ကြည့်လိုက်တာနှင့် ပင် သိနိုင်လေ၏။

"ဖရာဆုဖန်ခပ်လယာ ... သမီးတော် မောင်လေးမသွားခင်မှာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ကူထည့်ပေးလိုက်ပါဦးကွယ်၊ လိုအပ်တာရှိရင် သွန်ခရုံဖော့ဖုရားကိုပြော ဟုတ်လား ..."

သွန်ခရုံဖော့က အတွင်းဆောင်သို့ မဝင်သေးဘဲ ဟု နုံးထုန်ရိုင် အတွင်း၌ ခပ်ငိုငိုလေး ရပ်နေမိသည့် ကလျာ၏ အနီးသို့ ရောက်လာရင်း ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောသည်။ ။

သွန်ခရုံဖော့၏ စကားကြောင့် ကလျာက နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း

"သွန်ခရုံဖော့ရယ် ဒါနဲ့ များ မောင်လေးကို ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့လိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့ ..."

"အဆင်မပြေလို့ ပေါ့ သမီးရယ် အံ့ဒမ်ကလည်း သွန်ခရုံဖော့ကို တွေ့ချင်မယ် မထင်ပါဘူး"

"အံ့ဒမ်က အရမ်းလိမ္မာတာကို သွန်ခရုံဖော့လည်း သိသားနဲ့ ဘာလို့ အံ့ဒမ်ကို မတွေ့ချင်ရတာလဲ"

"ကဲပါသမီးရယ် ... သွားသွား သွန်ခရုံဖော့ ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်ချေနော်"

ဒါကိုပဲကြည့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထူးဆန်းတာကတော့ ထူးဆန်းနေသည် မဟုတ်လား။

ယခင်က ဒါငါ့သားတော်ကြီး ဆိုပြီး အံ့ဒမ်အတွက် အမြဲဂုဏ်ယူနေတတ်သော အံ့ဒမ်ဆိုးသမျှကို အမျက်တော်မရှဘဲ အလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သော သွန်ခရုံဖော့ဖုရားသည် ယခုချိန်မှာ တော့ အံ့ဒမ်ကို မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့ လေ။

ယခုတစ်ခါ လိုက်ပါသွားပြီး နောင်ဘယ်အချိန်မှ ပြန်တွေ့ရမလဲ မသိနိုင်သည့် အံ့ဒမ်ကို ဖခင်တစ်ယောက် အနေနှင့် အနည်းဆုံးတော့ တွေ့ဆုံပြီး အားပေးစကားလေးတော့ ပြောသင့်သည် ဟု ကလျာ တွေးမိသည် ။

သွန်ခရုံဖော့ဖုရားသည် ဤမျှလောက် ရက်စက်ကာ နှလုံးသားမဲ့နေပြီလား၊ ဆွန်ဒက်မဲဖုရား ပြောသကဲ့သို့ပင် အာဏာမက်သော ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်နေပြီလား မသိပါချေ ...